

tas kottiga laudu wahhele nink waotust päle, et wessi hõste wâljajosep, ni kui kohhu-pimast, kui seira tahhetas tetta. Kui wessi om hõste wâljajoosknu, sis wõetas liik kottist wâlja, hõerutas kätte waijel penikeses nink puistetas laudu päle kuijuma. Kui temma om ãrrakuijonu, sis omma jahhu walmi.

Kartohwli-jahhu wõip terwe ajastaig aidan piddada, nink kui wega nink solaga fedetas, nink weidi rašwa man-nupantas, saap hääd, maggasat roga.

Kartohwli-jahhu tettas ka veel tööst viisi. Kartohwlid lahhaestetas torelt wâitsega lohhukeselt ãrra nink pantas neid liblukese rami pääl parrajan rihibe lämmimen par-sile kuijuma, nink kui nemma omma ãrrakuijonu, sis las-tas kiwwil penis jahwatada.

Saksamaal sõktutas fedetuid kartohwlid pallavalt suurde tõrduhe, waotas lawwakeist päle nink puistetas laudu päle eddimält agganid nink sis veel mulda, et sug-guke tuult mannu ei sa. Sedda prugitas lehmile nink ze-ule sõdas nink wõip ülle talive keiwajani piddada. Innemisile mast ei kõlba temma toiduses, fest et kartohwli tõrdun pea hapnema lõwa.

Meije förwame kigest sõdamest, et mes meije siin rik-kutuide kartohwlide paigale pandmisenest nink prukimisenest tallorahvale lühhidelt olleme oppuses nink juhhatamises ülespandnu nink awwalikus tennu, mitmale peas tullu-lit ollema.

W. v. H.

Marrilased,

Kellest meie tânnawuses Kalendris lühhidelt tahame juttustada, on üks perrekas rahva sugu Maailmas, mis — ehk tedda kül ei külweta eggia kûnta — isseenest roh-kest lossub ja siggineb. Kes Marrilasi veel ep olle näi-nud eggia nende tempust kulnud, wõiks arvata et mõnda mis nende ello kâistik ja asjaajjamisenest tunnistame üsna tulest olleks wõetud, agga ommetegi on kõik selge tössi mis

ellades sai olema. Nimmetud Marrilased kâivad püsiti kahbe jalla peal ja on muidogi pea aego meie sarnatsed: ark al, paun peal, pauna peal rist ja risti otsas nup, — agga fest tüklist meist teistwissi, et nende nuppus middagi warra ei leita! Sest ep se siis tulleb et nemmad hääd nõu ja mõistlikko õppetust põlgawad ja kõik tühja sobbis semist ussuwad, mis rummalus nink pettus nende kõrwa töskwad. Kes neile ial täielikko ja kassolikko asja sowib, wiikawad nemmad kui waenlast; agga kes neile meletumat nõu annap, selle jutto peawad nad kallimaks kui Ewan-geliumi sõnna. Juba selle lühhikese tähhendamise läbbi wõip iggamees Marrilasi mu rahva ulgast ülesleida, siiski tahhame mõnne tükki neist râkida mis nende kujjo veel awwalikumaks teeb. — Et meie kohhal — Jummal olgo tânnatud! — Marrilasi ei olle, sellepärast wõime fulgumata suga nende kombeid malida.

Esiiteks sago siin nimmetud nende immelik kassuka luggu. Marrilaaste maal olli jubba wannast sadik visits wõetud lamba nahbast kassukaid kanda, mis kuida igas üks teab üks soe ihhokatte on. Kui kaua nisuggune kas-suka kandmine nende seas jubba üleswõdetud, sedda ei teadnud kegi, agga râgiti ennemuisteses juttudes, et alg-misenest eßimenne rahva suggo ilma kassukata ellanud ja talvel wâgga kûlmetanud; selle peale alkond mõningad übhe ja teise ellaja nahka kehha ümber mässima, mis ka waewaline luggo olli fest et keddagi nahha parkimist ei mõistnud. Wiimaks olli — mõnne saa aasta eest üks mees Jummala armo läbbi mõistust sanud, nahka parkimisega pehmeks tehha, ja et lamba nahk willakam kui kitse ja põrja nahk olli, sellepärast teggid Marrilased endale par-gitud lamba nahbast kassukad, ja tundsid peagi selgeste, mis kallis assi nisuggune soe pehme kassukas lialti pakkas fel talvel olli. Et rahval nisuggused kassukad jubba issa issa põlwest pârritud otsego lodud nahk iggaübhe selga ols-iid kašwanud, fest wõib arvata kui armsad nende kassukad ollid; wâe kaupa üks wõeras kassuka tah-tis wõita, seal olleks igga Marrilane ennemine ello kui